

слизаше отъ кочията можеше да се видятъ ахатовитѣ пулове. Коситѣ ѝ бѣха раздѣлени на пѣтъ по срѣдата и сплетени въ две дълги плитки. Върху рубата бѣ наметнала блио отъ тежъкъ жълтъ сатенъ, който се диплѣше на безброй лъскави гънки надъ лѣвата ѝ рѣка. Тогава най-важната частъ на женското облѣкло бѣха хубавитѣ гънки на блио-то. То е нѣщо като намѣтка.

— А сега? — попита все тѣй любопитно дъщерята на князь Белота.

— Сега? — ваетѣтъ сведе очи, скръсти рѣце, мълкна.

— Отъ кѣде ще знае Ожие какво се носи сега въ Константиновградъ и родината му, та задавашъ такива безсмислени въпроси? — се сопна гнѣвно Мария на братовчедката си.

— Азъ искахъ да кажа това, когато . . . по времето преди да . . . преди да го пленятъ . . . — смутолеви Белослава и хвърли две-три реченици въ огъня.

Тримата мълкнаха. Но и тримата мислѣха за едно и също. Какъ така до тогава никой не се бѣ обадилъ отъ далечното отечество да подири валега Ожие. Може би при богатъ откупъ, царь Бориль щѣше да се съгласи да отпусне пленника. Въроятнo всички го смѣтаха за мъртавъ. Едвали подозираха, че нѣколко пѣти отъ България бѣха отговаряли, че лицето, което дирятъ не се намира въ предѣлитѣ на царството, че никога подобно лице не е улавяно въ пленъ. На два-три пѣти момъкътъ бѣ пращаль тайно вестни до близкитѣ си, но зла съдба бѣ винаги попрѣчвала посланията му да стигнатъ на опредѣленото мѣсто.

— Е? И после? — пресѣче неловката тишина Мария — виждамъ, че си доста осведоменъ относно носитѣ на дамитѣ . . . Но какво стана съ кралската сватба?

— Никога не съмъ виждалъ по-блѣскаво тържество. Толкова епископи, толкова благородни люде на едно мѣсто едвали нѣкога сѣ се събирали. Дори и на сватбата на императора съ Агнесъ ди Монферато.

— Какъ изглежда императоръ Ерикъ? — попита внезапно Мария, която следваше нѣкаква своя мисль.